

«Vi appellerer her fra dypet av våre hjerter, ikke til hevn og ikke til hat. Vi appellerer til menneskeheten. Vi appellerer fortvilet — fanget i det ondes kretsløp, til den rettferdighet, som er det eneste som kan råde bot på denne menneskehetens farsot.»

Dr. Linnert (Det frie demokratiske parti): Det er mange måneder siden vi fikk de første brevene fra de forskjellige deler av det sudetyske område. Brevskriverne kommer inn på den internasjonale domstols virksomhet i Nürnberg, som dommer forbrytelser mot menneskeheten. Atter og atter blir det spurt i disse brev, hvordan man kan domme tyskere etter et ennå ikke deklart rettsgrunnlag for forbrytelser mot menneskeheten, men ikke samme forbrytelser når de er begått av andre folk mot tyskerne. Mere og mere hører en slike røster og som følger den samme tankegang og som fra en indre rettsbevissthet spør: Hvorfor dømmes det her så ensidig.

De forfølgelser som i dag drives mot tyskerne kan ikke lengre rettferdiggjøres med krigens hendelser. I dag 3½ år etter krigens slutt kan en ikke lengre tale om at det her dreier seg om folkets vilje og om oppagitterte folkemasser. Jeg er av den mening at hvis en internasjonal undersøkelse skal settes i gang, så bør en også spørre de regjeringer det her gjelder om de har gjort det som burde gjøres for å hindre det som er hendt og fremdeles hender.

Som tyskere har vi tilbakevist den til å begynne med på oss lagte kollektive skyld. Jeg tilbakeviser den ennå i dag, selv om jeg er klar over at det tyske folk har en kollektiv forpliktelse. Men om kollektiv skyld kan det ikke være tale om — og allerminst for de mennesker som i århundrer har leyd i Ungarn og Jugoslavia og i 800 år i Siebenbürgen, der en nå, uten noen som helst årsak på det frykteligste driver forfølgelsene og utryddingen av tyske barn, gamle, kvinner og menn. De overlevende blir behandlet på det skrekkeligste.

Taleren kom deretter inn på at i Tsjekkoslovakia blir 70—80-åringene tvunget til å tjenestegjøre som hestekuskere i gruvene. Taleren spurte så:

Hvor er det blitt av de 3—5 millioner mennesker som levde i 1945, men som i dag ikke finnes?

Vi unnskylder ikke det som er gjort mot andre, men når en nå taler om en internasjonal rettslikhet — en internasjonal domstol, da er det vel ikke for meget å for-

VERDEN. VI VIL BLI LIKEBETRETTEG MED DE ANDRE NÅR VI VIL DET, DA MÅ OGSÅ DE ANDRE FINNE SEG I AT VI STILLER DEM PÅ SAMME MORALSKE PLATTFORM SOM VI STAR. DJEVELEN MÅ HENTE DISSE FORBRYTERE FRA KONSENTRASJONSLEIRENE, MEN HAN MÅ OGSÅ HENTE DISSE DJEVLENE DER BORTE! (Livlig bifall)

Jeg er også i stand til å komme med andre beretninger, jeg har dem her, men det faller meg imidlertid meget vanskelig. Når en vet — jeg vil innskyte den bemerkning: Jeg har ikke kjennskap til at noe slikt er forekommet i Tyskland. Men når en vet, at kvinner midt på lyse dagen og på åpne gater er blitt bunnet sammen og oversprøytet med bensin og så satt fyr på — (Taleren ble her avbrutt av rop fra noen av tilhørerne bl. a. dr. Hoegner som utalte): Tyskerne gjorde det samme i Frankrike og i Lidice. Det er forferdelig, innrøm det for en gangs skyld.

(Landdagens president uttalte så under stor tilslutning at til tross for denne meningsforskjell mellom landdagens representanter som selv har sittet i konsentrasjonsleirer, var landdagen allikevel av den mening at urett og barbari kan ikke rettferdiggjøres med urett og barbari). Herr Linnert fortsatte:

«Det er jo hos oss disse 18 millioner mennesker lever. Det er vi som får disse brev i hendene. Skal jeg nå tie stille på samme måten som vi tidde stille i tolv år! Nei, vi må vekke verdens samvittighet. Vi må sørge for at det ikke bare i Tyskland, men at det over hele verden blir satt en stopper for de skjendelshandlinger og myrdrier som nå finner sted. Det er hensikten med vår henvendelse. Når internasjonal rett settes over forbrytere da skal det gjelde alle — ikke bare for Tyskland! (Stormende bifall).

Weidner (Det frie demokratiske parti): Jeg står foran dere som en flyktning som delvis selv har opplevet det som her er skildret. Den 23. oktober 1945 stod jeg selv i Bleslau mellom grevene på en kirkegård for å skytes. Som ved et under klarte jeg å komme meg bort. Jeg tror på rettferdighet og rett mellom folkene, men det betyr også likhet for lovene. Og når Nürnbergdomstolen dommer tyskere for umenneskelige handlinger så må den også domme de som i sadistisk fryd nå myrder tyskere.

Jeg tenker her på hvordan SS-menn ble drept i Prag på Wenzel-

platz, etterat en hadde sprøytet ben sin over dem — og på den offentlige henrettelse av førstebergermesteren på Pakraz-platz i Prag — på Komotauerfolkets dødsmarsj til grensen og tilbake til Brüx, på Saazer-mennenes dødsmarsj til Postelberg ved Saaz. Ennå i dag taler befolkningen i Postelberg om det andre Katyn. Jeg tenker på Aas-siger-programene da uskyldige mennesker ble druknet i Elben i juli 1945. Dødsmarsjen fra Brünn til grensen er det allerede gjort rede for. En bør heller ikke glemme hvordan sudetyskerne i konsentrasjonsleirene blir pisket, torturert, massakreres og myrdes. Jeg har all-

tid trodd det finnes en verdenssamvittighet. Den lar også en og annen gang høre fra seg. En amerikansk avis har nylig offentliggjort hvordan vel 3 millioner mennesker ble drept ved utvisningene i 1945. Hva sier artikkel 73 i Forente Nasjoners charter av 26. juni 1945 om dette:

Bitom (sosialdemokrat): I Nürnberg er nasjonalsosialistiske forbrytere mot menneskeheten med rette dømt til døden og straffet innenfor den same lede verdensopinion. Videre er krigsforbrytere utlevert til Russland, Polen, Tsjekkoslovakia og Jugoslavia for der å stå til rette for sin forbrytel-

Den 8. mai ble siktede fengslet, og først den 16. august 1945 ble «Erklæring om offentlig tiltale» hvis grunnlag var medlemsskap i NS utstedt. Denne beslutning ble reist etter en provisorisk anordning (i dag kjent under betegnelsen «landssvikloven») og som etter professor dr. jur. Jon Skeie — «ingen rettsgyldighet har». (Jfr. Skeies «Landssvik» 1945, s. 19). Det som var det viktigste på det tidspunkt da «Erklæringen om offentlig tiltale» ble utferdiget var å få suspendert de såkalte «landssvikeres» stemmerett til det forestående stortingsvalg. — Myndighetene etter «frigjøringen» måtte for enhver pris hindre at tidligere NS-medlemmer fikk stemmerett ved stortingsvalget 1945 og det senere kommunvalg — uansett om forelegget eller dommen måtte resultere i frifinnelse. Til tross for alle framlagte kjennsgjæringer finnes det folk ennå i oktober måned 1948 som for ramme alvor hevder at den vettløse aksjon mot tidligere NS-folk ikke var av politisk natur.

I denne forbindelse kan det ha sin interesse å sitere «Tøns-

Slik er rettstilstanden i Norge i dag

Fire ganger ble det holdt forhørsrett uten at siktede var tilstede
Siktede satte selv en stopper for fortsatt forfølgelse ved å begå selvmord

Følgende vil gi et gløtt inn i den rettspraksis som har vært rådende i det såkalte «rettsoppgjør» mot tidligere NS-medlemmer.

Saken gjelder behandlingen av A. F. som sammen med sin hustru (ikke NS) den 8. mai 1945 brutalt ble arrestert av representanter for den beryktede Heimefront. Hustruen satt fengslet 30 dager før hun slapp ut. Da hun kom tilbake til hjemmet sitt, var dette okkupert av unge Heimefrontkarene. Alt av mat og drikke var tatt, også alle tilgjengelige verdisaker var stjålet. Fruen ble beordret til å oppvarte disse norske-nasjonale som hadde innrettet seg i leiligheten med flatsenger og tilsvinnnet møbler og annet inventar i en slik grad at hjemmet ikke var å kjenne igjen.

En av karene, formodentlig den ærligste av belegget, men som senere gjorde vold mot politiet, leverte tilbake en av de stjalne brennevinsflaskene.

Av hensyn til den arrestertes pårørende blir hans navn betegnet med initialer. Orginaldokumentene kan om ønskes legges fram for enhver of-

berg Blad» for 5. mai 1948: — «Æresoppreisning for de små landssvikere, men slik at den ikke trer i kraft før etter stortingsvalget i 1949.»

Da så myndighetene etter 4 måneders forløp hadde fått i stand «Erklæring om offentlig tiltale» — slo de seg til ro — til tross for at det iheletatt ikke var avsagt fengslingskjennelse over mannen. Forhørsrett til avsielse av fengslingskjennelse ble først holdt den 3. september 1945, altså 5 måneder etter at mannen var kastet i fengsel.

Ifølge utskrift av rettsbok for T.... forhørsrett, viser det seg at siktede ikke har vært tilstede Forhørsrettens kjennelse gikk selvfølgelig ut på at siktede «A. F.... skal fremdeles holdes i fengslig forvaring.....»

Denne forhørsretts-komedie gjentar seg ialt 4 ganger for å forlenge fengslingskjennelsen, den siste så sent som 7. januar 1947, men ved alle rettsmøtene var siktede ikke tilstede. Eller som det står i utskriften: Ingen tilstede!!

Den 16. mars begikk A. F. selvmord i fengslet. Noen videre «ofrhørsrett» med kjennelser og slutning var ikke nødvendig. —

dre makter. Dette vanvidd av hevn og gjengjeldelse — disse million offer av tyske menesker — må endelig en gang ta slutt! Vi de utviste og fordrevne fra våre hjemland, vil bare rettferdighet. Og til det hører også retten til vårt hjemland.

Op den Orth (sosialdemokrat): Vi sosialdemokrater har i dag rett til å ta stilling til tyskernes behandling i Tsjekkoslovakia. Det er godt mulig at vi kommer til å bli mistenkt for å ha kommet inn i det nasjonal-sosialistiske kjølvan som atter begynner å vise seg, men vi roper allikevel til de tusener av sosialdemokrater for de 170.000—180.000 tyskere som ennå idag holdes i slavearbeide i Tsjekkoslovakia. Ropet om hjelp som når våre ører, tvinger oss her i landdagen å ta stilling. Vi kan ikke glemme disse mennesker der borte. Gjør vi ikke vår plikt da løper vi den risiko at 170 000—180 000 tyskere blir slept til Ural og til Sibir.

Vi vet at gjennom årtider er de tyske nasjonalsosialisters grusomheter

ningen. 4,8 mill. savnes. 5 millioner kvinner er gjort helseløse eller til invalider på grunn av voldtekt. Mer behøver en ikke å si.

Den bayerske landdag vedtok enstemmig å gjøre en henvendelse til Forente Nasjoner om hurtigst mulig å foranledige en internasjonal undersøkelse — samt å gjøre ansvar gjeldende overfor de som har forbrudt seg mot menneskeheten etter krigens slutt.

Tragedien og komedien var slutt og både politi og påtalemyndighet kunne vaske sine hender. — Dog uten at fingerene er blitt rene.

Men en må her ha rett til å spørre: Hiva slags forhørsrett er det når siktede selv ikke er tilstede? Med uttrykket som går igjen i alle dokumenter fra «forhørsretten»: Tilstede: Ingen, må en anta, at det er siktede selv det er tale om. Eller skal det oppfattes som om overhodet Ingen har vært tilstede, d.v.s. at skjemaet utfylles av en kontorist for deretter å bli sendt til underskrift og parafering av rette vedkommende? Er det hele ikke bare antatt, men en virkelig komedie?

Hva er det for en lek med menneskeskjebner? Hvor lenge vil det norske folk finne seg i at Grunnloven trækkes under fot? Og hva med de som har gjort det?

«Landssvikloven» er blitt til en gjengjeldelseslov, og landssviksærdomstolen fullbyrder hevnen — en primitiv politisk hevn av laveste rang. Men Nemesis vil innfinne seg, det er ikke nødvenlig å framprovosere den. Den kommer av seg selv med hjemmel i livets lov som atskiller seg fra den eller de av menneskene gitte lover, derved at den ikke straffet kan brytes!!

«Det frie ord —»

Boken inneholder 8 nummer av bladet «Skolenytt», redigert av N. Vikdal.

Et angrep på

«rettsoppgjøret»

120 sider.

Kr. 4,— fritt tilsendt.

Bestillinger mottas av

«8. mai» Box 41, Kr.sund N.

«Logos» Forlag, Oslo

Nordmørspostens trykkeri